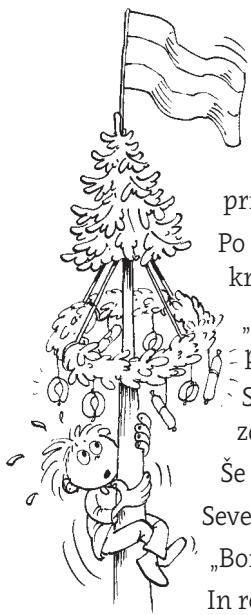

Spomini na postavljanje mlaja

Prvi maj je državni praznik. Vsi imamo prosto in tega dejstva se veselimo šolarji, učitelji, delavci, uradniki in nastavljeni – ja, prav vsi. Na Dunaju, v našem glavnem mestu, se zbere množica ljudi ter prisluhne govorom najvišjih politikov. Na podeželju pa se je do danes ohranil običaj, pri katerem vaščani postavijo na predvečer prvega maja zelo lepo okrašeno drevo, ki je do vrha olupljeno, na vejah pa frfotajo pisani trakovi. Seveda ne sme manjkati iz smrekovih vejic spleten venec, ki so ga dekleta pripravila za ta dogodek.

Ko sem bil še mlad, smo pri sosedu postavili nad trideset metrov visoko smreko, in to brez vsake pomoči traktorja ali žerjava. Bilo nas je veliko. Samo z dolgimi drogovi in vrvmi smo vzdigovali težko drevo centimeter za centimetrom kvišku.

„Ho-ruk, ho-ruk,“ je moj dedej glasno dajal navodila, mi pa smo pri vsakem „ruku“ na vso moč potisnili drog malce naprej.

Po dobri uri je drevo stalo in fantje smo od samega veselja juckali in kričali.

„Kdo pripleza do vrha?“ je zaklical sosedov Francej, in se že spustil po golem deblo navzgor.

Samo nekaj metrov je zmogel, nato pa ga je zapustila moč in je zdrsnil na tla.

Še marsikdo je poskusil, a na ta dan ni nikomur uspelo.

Seveda ne! Smreka je bila sveže olupljena in zato še zelo spolzka.

„Bom pa jaz jutri poskusil,“ sem si mislil.

In res – naslednji dan je bilo deblo suho in plezanje je bilo veliko lažje. Nataknil sem si stare kavbojke in jih namazal s smolo.

Kako dobro sem napredoval! Hlače so se kar lepile in plezanje je bilo otročje lahko.

Ja, plezanje že, ampak višina! Ko sem bil že nekaj metrov visoko in pogledal nazaj, me je kar spreletelo mrzlo in vroče od samega nelagodja. Trepetajoče in zelo počasi sem se vračal na varna tla. Kako sem bil vesel, da se je ta moja pustolovščina dobro končala!

Klobase, ki so visele visoko na vencu in bi bile plačilo za najpogumnejšega, pa so tisto leto ostale na mlaju, saj nikomur ni uspelo priplezati do vrha.

